ЗМІСТ

Кохання та удача

Повна версія документа на **ridmi.ua**

Про книгу

«Кохання та удача» Дженни Еванс Велч — це підлітковий роман про дорослішання, стосунки, зраду та дружбу на тлі неймовірної мандрівки Смарагдовим островом.

Адді та її брата Яна покарано за суперечку на весіллі тітоньки. Це було навіть весело, бо ж погодьтеся, не часто під час весільної фотосесії побачиш брата і сестру, які сторчголов скочуються з гори в болото. Мама відправляє їх до подруги Ліни в Італію, подумати про життя і свою поведінку. Та вона і підозрювати не могла, що замість подорожі в Італію її дорослі дітки здійснять мандрівку Ірландією, та ще й старою автівкою, котрою кермуватиме хлопець, якого вони майже не знають.

Адді не випускає з рук путівник «Ірландія для зцілення серця», намагається налагодити стосунки з братом, зберегти теплий родинний зв'язок та розібратися в собі.

Пролог

НАЙПАСКУДНІШЕ ЛІТО В ЖИТТІ

Ось про що я думала, коли летіла вниз зі скелі. Не про те, що я падаю. Не про те, що зіштовхнула свого брата з кліфу Могер. І навіть не про те, що тітка вб’є мене за зруйноване весілля. А що це найгірше літо в житті.

Ви, мабуть, скажете, що в мене паршиво з пріоритетами? Та мені загалом було паршиво валятися біля підніжжя скелі.

Перш ніж туди докотитися, ми з моєю дизайнерською сукнею протестували на м’якість щонайменше десять калюж багнюки, а зупинилась я в речовині, очевидно, тваринного походження. Та той коров'ячий коржик був не найгіршою з моїх проблем. Дорогою я на повній швидкості налетіла на щось тверде, і мої легені відчайдушно намагалися пригадати, для чого вони взагалі потрібні. Вдихніть, благала я їх. Ну ж бо.

Нарешті вони вдихнули. Я заплющила очі, намагаючись відновити дихання, і старалася вдихати й видихати на рахунок п'ять — завжди так роблю, коли отримую під дих, а зі мною це стається дуже часто, значно частіше, ніж з нормальними людьми.

Футбольний тренер каже, що в мене є фактор агресії. Тобто коли ми приїжджаємо в школу і я бачу, що проти нас вийде команда Аттіл з хвостиками, то вже знаю, що вистою гру до кінця. У мене чималий досвід оговтування від ударів під дих. Та річ у тім, що коли це стається, я зазвичай у бутсах і спортивній футболці, а не в помаді і дорогих туфлях на підборах.

А де Ян? Я перекотилася на бік і роззиралась навкруги — шукала брата. Він так і лежав на спині в подертому темно-синьому піджаку, головою в бік скелі, де був паркувальний майданчик з туристичними автобусами. Та, на відміну від мене, він не ворушився.

Взагалі.

Ні. Я звелася навколішки, паніка застилала мені зір. Підбори застрягли в подолі сукні, і я намагалася виплутатися з цієї пастки. У голові ряхтіли картинки з фільму про першу медичну допомогу, який нам показували у

школі на основах здоров’я. Що робити спершу — рот у рот? Чому я була така неуважна на уроках?

Я вже було кинулася до брата, як його очі раптом розплющились.

— Яне? — прошепотіла я.

— Ого, — насилу мовив він, примруживши на хмари. Покрутив одною рукою, потім іншою.

Я з полегшею опустилася поряд, очі пекли від сліз. Може, я і зіштовхнула брата зі скелі, але ж не вбила. Хоч так.

— Ходімо далі, дивіться он туди, — я завмерла. Пролунало надто близько. — Гедз-Гед трохи далі. О, по-гляньте, там весілля на вершині. Яка гарненька наречена — усім видно? А... О, боги. Здається, вона втратила дружку. Маленьку бузкову дружку. Аго-о-ов, там, унизу, маленька бузкова дружко. Ви в нормі? Схоже, ви впали.

Я була готова кинутися й вирвати того язика, який повернувся назвати мене «маленькою бузковою дружкою», але, обернувшись на голос із британським акцентом, захотіла стати навіть меншою. Досить того, що ми з Яном скотилися значно ближче до стежки, ніж я думала, так повз нас іще йшла ціла процесія туристів на чолі з провідницею у вишнево-червоному пончо й крислатому капелюсі. Й усі в такому захопленні, але не від краєвидів чи гарненької нареченої, яка, до речі, була моєю тітонькою Мел. А тому, що роздивлялися мене. Усі тридцять.

Вони що, ніколи не бачили бійки в розпал весілля?

Так, зберися.

Я підвелась і розправила спідницю.

— Трошки гепнулась, — сказала я, посміхаючись. Фу. «Гепнулась» — не дуже властиве мені слово. І що це за голос радісного робота линув з мого рота?

Провідниця показала на мене парасолькою.

— Ви що, правда впали з тої високої скелі?

— Схоже на те, — відповіла я, люб’язно всміхаючись, хоча на язику були зовсім інші слова: та ні, просто прилягла тут подрімати у перемазаній кізяком сукні. Я глянула на Яна — він удавав мертвого. А чого, зручно.

З вами точно все гаразд?

— Точно, — відповіла я, але цього разу в моєму голосі явно читалося прошу йдіть-куди-йшли.

І це спрацювало. Провідниця насупила брови, ще трошки мене порозглядала, а тоді підійняла парасольку, щось кукурікнула туристам, і вони поштовхалися далі, немов гігантська одномозкова сороконіжка. Принаймні з цим розібралася.

— Міг би й допомогти, — звернулась я до нерухомої постаті Яна.

Але відповіді не отримала. Як завжди. Останніми днями він ледве коли дивився в мій бік, якщо не рахувати тих разів, коли вмовляв розповісти батькам про те, що сталося цим літом. І я його не звинувачую. Мені самій гидко на себе дивитися, бо я сама в усьому винна.

На мене плюхнулась крапля дощу. Ще одна. Та годі. Ну чому зараз? Я з докором глянула на небо, обійняла рукою голову й стала обмірковувати варіанти. Лишалося або шукати прихисток в одній із сувенірних крамничок, які були вмуровані в скелі, немов кролячі нори, або видертись назад на верхівку й повернутися до весільної вечірки, а отже, й до мами, чий гнів відчувався в найвіддаленіших куточках цієї місцини. Я поки не готова постати під полум'я вогнемета і краще посиджу в засідці.

Я слухала, як хвилі люто розбиваються об скелі, як з вершини вітер доносить, наче конфеті, які ми вистрелили кілька хвилин тому, уривки розмов:

— Ти бачив?

— Що сталося?

— Вони живі?

— Я — не зовсім! — крикнула, але вітер проковтнув мої слова. Я не зовсім вже як тиждень і три дні. Тобто відтоді, як Каббі Джонс, хлопець, з яким я потайки зустрічалася все літо, в якого була закохана чи не все своє підліткове життя, вирішив перетерти моє серце на порох й розсипати перед очима всієї футбольної команди. Футбольної команди Яна. Не дивно, що Ян навіть дивитися на мене не хоче.

Тому ні, я не зовсім жива. І не буду ще дуже-дуже довго.

А може, й узагалі ніколи.